

РОЗДІЛ 1

ЕМБЕР

Ембер Петтерсон-Перріш ненавидить їздити до свого чоловіка у федеральну в'язницю. Останні сім місяців Джексон живе у виправному закладі дуже м'якого режиму. На щастя для неї, він не очікує довгих задушевних теревенів. Програма в них коротка: вона дає йому максимально дозволену кількість готівки, а це тридцять доларів, і трохи вислуховує його скарги на тутешнє важке життя: паскудна їжа, підтоплення, стеля, що протікає в дощову погоду, і постійний скрегіт старої будівлі. Іноді візити проходять рівнесенько-гладесенько, а часом охоронці псують нерви.

Минулого тижня її відправили додому, бо її вбрання, бачте, надто відверте. Лайно собаче. Вона пишається тим, які в неї струнки ніжки й підтягнутий животик, а комбінезон від *Alex Perry* чудово все це підкреслював. Та хіба охоронці в'язниці щось тямлять у моді? Це не в неї відверте вбрання, а вони відверті невігласи. Дружина іншого в'язня порадила їй збігати у «Волмарт» купити якусь кофтинку, щоб прикритися зверху. Ага, розігнала-ся. Це ж дало їй привід пропустити візит того тижня. Як же вона ненавидить сидіти в переповнених кімнатах очікування з тим натовпом. Всі ці задрипані, грубі жінки, які штовхають її ліктями, аби першими всістися на вільні місця. Цей сморід дешевих парфумів і поту, через який вона шкодує про здатність відчувати запахи. Все в тому

місці до болю огидне: довгі ряди незручних пластикових стільців, які з'єднані одне з одним, холодна лінолеумна підлога й білі стіни з пам'ятками про поведження у в'язниці, випадкові особисті перевірки, які зовсім не випадкові. Вона майже впевнена, що Джексон ненавидить ці візити не менше за Ембер, бо йому нестерпно бути перед нею таким вразливим — у помаранчевій формі, а не звичному дизайнерському костюмі, перебувати під владою охоронців, виконуючи їхні накази. Він більше не всемогутній бізнесмен, а простий в'язень, як і всі його нинішні сусіди. Дяка вищим силам, що до Денбері, штат Коннектикут, їхати всього сорок п'ять хвилин, тому вона хоча б не вбиває цілий день на довгу дорогу.

Спершу Ембер хвилювалася, що через скандал із Джексоном вона стане персоною нон грата в Бішопс-Гарборі, але, схоже, ухилиння від сплати податків — це не той злочин, за який виганяють із клубу найзаможніших багатіїв. Та вони, мабуть, тільки перехрестилися, що цього разу піймали не їх. До того ж усі знайомі Джексона знали, що він невдовзі знову буде на коні, тому не хотіли псувати з ним стосунки, відвернувшись від його дружини. Саме тому Ембер досі може проводити час у замському клубі, ходити щотижня на тенісні матчі й засідати в Історичному товаристві Бішопс-Гарбора.

Живеться їй досить добре, особливо без вимогливого чоловіка поруч. Є, звісно, кілька представників старої гвардії, які дивляться на неї, як на бруд під нігтями, але ж вони не прийняли її від самого початку. Вона перетягне їх на свій бік, коли настане слухний час. Однак є ложка дьогтю в її бочці меду, і це брак грошей, через який Ембер змушена була звільнити частину домашньої прислуги. Останній місяць вона мусить сама готувати й водити машину. А найгірше те, що нове вбрання вона востаннє купувала понад два місяці тому. Якщо найближчим часом

у неї не з'являться гроші, доведеться попрощатися ще й із нянею і хатньою робітницею, забути про салони краси й навіть про членство в замському клубі. Варто протермінувати хоча б один членський внесок — і чутки про твоє фінансове падіння розлетяться зі швидкістю світла. Такого не можна допустити.

Однак в Ембер є план. Вона продасть яхту. Їй відомо, що двадцятиметровий «гаттерас» коштує принаймні півтора мільйона доларів, а то й більше, тому жінка дала оголошення про продаж на сайтах *Boat Trader* і *Boats.com*. Яхтою вже зацікавилася трое. Невдовзі на сімейному банківському рахунку знову буде купа грошей і вона зможе повернутися до звичного життя.

Ну, майже. Вже за місяць Джексон повернеться додому, але вона його більше не боїться — все завдяки гачку, на який Ембер його впіймала й тепер може контролювати. За кілька місяців після їхнього одруження Джексон дізнався, що в Міссурі діє ордер на її арешт. Шантажуючи її цією інформацією, він став жорстоко з нею поводитися і вдаватися до приниження в сексі. Вона могла піти від нього й зазнати покарання за те, що зробила вдома. За втручання в роботу присяжних, неправдиві свідчення в суді й порушення умов звільнення з-під застави їй дали б лише рік чи два, але Ембер радше помре, ніж повернеться в забите містечко, де виросла. Вона не поїде додому з підібганим хвостом. Краще вже Джексон. Його перша дружина покійно зносила його жорстокість, однак Ембер не така, як Дафні.

Вона всміхнулася, згадуючи ту ніч, коли спровокувала його. Тоді він вперше не зміг досягти ерекції. Вона розсміялася і сказала, що тепер він почесний член клубу «Віагра», а їй варто вже найняти молоденького чистильника басейнів. Джексон просто оскаженів. Оскаженів настільки, що швиргонув її на ліжку й почав душити,

обсипаючи прокльонами. Усю цю сцену вона записала на камеру, яку завбачливо сховала на нічному столику. Тієї ночі вони стали рівними. Джексону було важливіше зберегти свою репутацію незаплямованою, ніж взяти гору над Ембер. Тож він мудро вирішив пристати на її умови: шлюб виключно на папері, ніякого сексу, ніяких вимог. Поруч із ним так само буде дружина-красунечка, а в неї буде омріяний стиль життя — і всі задоволені. Та це не означає, що вона хоче щодня його бачити.

Тепер Ембер сидить у гнітючій кімнаті очікування, нетерпляче позираючи на двері. Що скоріше приведуть Джексона, то скоріше все це скінчиться. Аж ось двері відчиняються і нарешті заходить він. Що ж, перебування за ґратами його геть не зіпсувало. Навпаки, чоловік має підтягнутий вигляд, ніби займався в спортзалі. Та що не кажи, федеральна в'язниця — це не курорт. Він сардонічно їй усміхнувся і сів, а вона помітила, що його темне волосся стало довшим, ніж звично для нього. Ембер має визнати, що навіть у в'язничній формі Джексон більше схожий на кінозірку, яка грає роль, ніж на справжнього ув'язненого.

— Як справи в моєї відданої дружиноньки?

Вона подарувала йому свою найсолодшу усмішку й знизала плечима.

— Сумую за тобою, звісно. Ще тільки один місяць — і ти вдома.

— Ти, напевне, лічиш дні до цієї визначної дати. — Він нахилився вперед і склав руки в замок перед собою. — Якщо ти вже про це заговорила, я хочу вечірку на честь звільнення. Ми маємо діяти на випередження. Дати всім знати, що я повернувся і готовий до нових проектів. Я познайомився з інвестиційним брокером із чудовими зв'язками. Ми з ним розробляємо новий бізнес-план.

Вона замислилась, що задумав цей брокер.

— Ось список гостей. — Він простягнув через стіл аркуш паперу.

Ембер пробігла по ньому очима. Він знушається?

— Джексоне, на наших рахунках залишилося всього п'ятдесят тисяч доларів. Цього ледь вистачає на щомісячні витрати. Я тобі вже казала, що довелося звільнити Едгара й Маргариту. Цього замало для твоєї грандіозної вечірки. Я і без того заощаджую на чому тільки можу. Мені ці жертви вже в печінках сидять.

Його очі спалахнули.

— Всього п'ятдесят? Коли я тут опинився, на двох рахунках було майже пів мільйона. Куди вони, дідько, ділися?

— Та годі тобі. Невже ти забув, скільки все коштує? Минуло вже сім місяців. Гроші закінчуються. — Вона відкинулася на стільці й зміряла його поглядом. — Але в мене є ідея. Якщо продамо яхту, отримаємо принаймні півтора мільйона. І це я не враховую того, скільки ми заощадимо на оренді місця для неї, електриці, обслуговуванні й страхуванні. До того ж їй вже сім років. Коли знову будеш на коні, зможеш купити собі більшу. — «І назвеш її на мою честь, а не на честь колишньої дружини й доньок», — подумала вона.

Джексон вмить зблід.

— У жодному разі!

— Чому ні? Нею ж ніхто не користується. Що тобі до семирічної яхти? Нам потрібні гроші.

Він нахилився ближче, пронизавши її гострим поглядом.

— Слухай сюди, навіть не думай її продавати. Ти мене почула? Обіцяю, коли вийду, у нас буде вдосталь коштів, але ця яхта мені потрібна.

— Та ти, певно, мариш. Компанії більше немає. Всі гроші з неї пішли на виплату податкової. У нас залишилися

лише будинок і ця яхта. Чи на тебе вже робота чекає одразу після звільнення?

— Слухай, я не можу говорити про це тут. — Він глянув у куток кімнати, де стояла камера, а потім назад на Ембер. — Просто повір мені. Щойно я вийду, все в нас буде добре. Але тільки якщо ти не чіпатимеш яхти.

«А це вже цікаво», — подумала вона. Яким боком тут яхта?

— Гарзд-гарзд. Зрозуміла. Вона твій талісман на удачу. Добре, я її не продам. Однак дуже сподіваюся, що ти мені не брешеш. Я вже поклала око на колекцію *Oscar de la Renta*, яка виходить за кілька тижнів.

Він гучно зітхнув.

— У тебе буде все, що забажає твоє жадібне серденько. Потерпи ще місяць. Згода?

— Ну, якщо ти так кажеш. Мені вже час. Теніс о п'ятнадцятій. — Вона всміхнулася. — До наступного тижня.

— Стривай-но. Ти обіцяла, що принесеш фото мого сина.

Вони обоє погодилися, що їхній син Джексон-молодший, якому немає і двох років, залишатиметься вдома з нянею під час поїздок Ембер у в'язницю. Вона засунула руку в сумочку й дістала конверт.

— Тримай. Свіжі фото *нашого* сина.

Він взяв конверт, а вона встала, щоб якомога хутчіше звернутися звідти.

Вийшовши надвір, Ембер пришвидшила ходу. Зараз вона з'ясує, що він, в біса, ховає на тій яхті.

Ембер під'їхала до воріт пристані «Марінерс Пойнт» і трохи постояла в очікуванні, поки її електронний пропуск зчитає камера й впустисть на територію. Вона запаркувала автівку, схопила теніски з пасажирського

сидіння і перевзулася. Перш ніж вийти, вона надіслала повідомлення:

Привіт, Джессіко. Дещо сталося. Не зможу приїхати сьогодні на гру. Вибач. Зателефоную пізніше. Дяка.

Погода стояла сонячна й тепла. Дорогою до яхти Ембер вдихнула повні груди морського повітря, такого свіжого після задухи тюремної кімнати відвідувань. Дзуськи вона коли-небудь дозволить запроторити себе за ґрати. Жінка повернула на третій пірс, куди наказала перегнати яхту із сухого доку, де та була відтоді, як ув'язнили Джексона. Минувши кілька човнів, вона нарешті дісталася «Беллати» й скривилася, побачивши назву на транці. Коли Ембер вперше піднімалася на цю витончену й елегантну яхту, то була в невимовному захопленні, але її завжди бісило, що Джексон назвав ту на честь своїх доньок, Белли й Таллули, і тепер вже колишньої дружини Дафні. Особливо в ті моменти, коли збиткувався над нею і казав, що вона ніколи не зрівняється з вихованою, вишуканою і прекрасною Дафні. Утім, сьогодні не час ятрити себе цим.

Вона зійшла на борт яхти, спустилася під палубу в салон і пішла одразу до сейфа в головній каюті. Затамувавши дух, Ембер набрала комбінацію цифр, яку знала напам'ять. Однак на неї чекало розчарування, коли вона відчинила сейф. Анічогісінько. Було мало шансів, що він сховав щось у тій частині човна, але вона все одно повернула весь салон, камбуз і маленьку їдальню. Зазирала під подушки, заглядала під меблі, порпалася в ящиках і шухлядах і навіть перевіряла електропристрої. Покінчивши з головною каютою, вона по черзі обійшла три інші, де обмацала всі матраци, оглянула килими на підозрілі нерівності й обстежила всі меблі. Дві години пошуків дали їй рівно дірку від бублика.